

στῶν καὶ εἰς τὰς ὑποψίας τῶν λοιπῶν μοναχῶν λεγόντων ὅτι εἶχεν ὁμοιότητα πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπον τῆς φοβερᾶς δι' αὐτοὺς βραδυᾶς τῆς 14 Σεπτεμβρίου.

Ὁ εἰσαγγελεὺς κ. Καρατζᾶς, δι' εὐγλώττου, ζωντανῆς, ὠραίας ὁμιλίας ὑποστηρίζει τὴν ἐνοχὴν τοῦ κατηγορουμένου.

Οἱ συνήγοροι κ. Χοϊδᾶς καὶ Καζαντζῆς ὑποστηρίζουσιν ὅτι ὁ πελάτης τῶν ἤτο εἰς Δομοκόν, ὅταν διεπράχθη ἡ ληστεία καὶ ὅτι οἱ καλόγηροι πλανῶνται, τοῦ πρώτου μάλιστα κατορθοῦντος νὰ παρεμβάλῃ ἐν τῇ ὁμιλίᾳ του καὶ τὸ τι ἔκαμε μία φορὰ εἰς ἕνα χορὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τι θὰ κάμῃ ὅταν γείνη βουλευτής, ὡσάν νὰ ἦτο τὸ δικαστήριον σαλόνι, ἢ συλλαλητήριον ἐκλογέων.

Ὁ κατηγορούμενος διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων ἐκηρύχθη ἐνοχος καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον.

Τρίτη, 18 Ὀκτωβρίου.

Δικάζεται ὁ περίφημος Σακελλαρόπουλος καὶ Σα ἐπὶ παραβάσει ὑγειονομικῶν διατάξεων ἐν τῷ Λοιμοκαθαρτηρίῳ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Εἰς τὴν ἐκφώνησιν τῶν κατηγορουμένων, αἰσθανόμεθα δυσάρεστον τινα ἐκπληξιν διότι δὲν ἀκούομεν ἀπαγγελλόμενον ἐκεῖ ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ τὸ ὄνομα τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν, ὅστις ἀφοῦ τοῦ ἐζήτησε τὴν διεύθυνσιν τοῦ Λοιμοκαθαρτηρίου ὁ μεγάλτιμος Φαλῆζ, ἡ ἐνσάρκωσις αὐτῆ τῆς τιμιότητος, ὁ Θ. Κολοκοτρώνης, ὁ μέχρις ἐκκεντρικότητος τίμιος, ἀπέριψε τὴν πρότασιν του, ἥτις ἐτίμα ὄχι μόνον τὴν κυβέρνησιν, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα, καὶ διώρισε διευθυντὴν τοῦ Λοιμοκαθαρτηρίου τὸ φαῦλον γερόντιον Σακελλαρόπουλον, ὁ ὁποῖος παρ' ὀλίγον νὰ διαδώσῃ τὸ μόλυσμα τῆς χολέρας εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, τιμωρούμενος μὲν ἴσως ἔπειτα, ἀλλὰ τῆς τιμωρίας του μὴ δυναμένης νὰ χρησιμεύσῃ βέβαια ὡς ἀντιχολερικὸν καὶ διασωτικὸν φάρμακον τῶσων ἀνθρώπων.

Καὶ μὲν τὸ ἐγκλημα δι' ὃ δικάζεται σήμερον ὁ Σακελ-

λαρόπουλος εἶναι ὡχρὰ καὶ ξεθωριασμένη τις ἀνταύγεια τῶν ἐγκλημάτων, τὰ ὁποῖα καταθέτου, ὅτι διεπράττεν ἐν τῷ Λοιμοκαθαρτηρίῳ, αὐτοὶ οἱ μάρτυρες τῆς ὑπερασπίσεως, ἐγκλήματα ταφέντα ἀτυχῶς ὑπὸ τὰ πυκνογραμμένα βουλεύματα τῶν δικαστηρίων, ὡς ὑπὸ λευκὴν πλάκα τάφου.

Κατηγορεῖται ὅτι δεικνυόμενος αὐστηρότερος μᾶλλον εἰς τὴν καθάρσιν τῶν τσεπῶν τῶν καθαριζομένων, παρὰ εἰς τὴν τῶν σωμάτων τῶν, εἶχε δώσει εἰς τὸν ἐν τῷ ἀτμοπλοῖφ «Σπέτσαι» ἐκτελοῦντῶν καθάρσιν συγκατηγορούμενον Μηταράκην, ἄδειαν νὰ ἐξέρχηται εἰς τὰς ἀπέναντι τοῦ Λοιμοκαθαρτηρίου ἀκτὰς τῆς Σαλαμίνος καὶ Τσερατσινίου, διότι ὡς εἶπε μάρτυς τις «ἔπρεπε οἱ ἄνθρωποι νὰ πέρνουσαν καὶ τὸν ἀέρα τους! νὰ μὴ σκάσουν ἐκεῖ μέσα 'στὸ παληοθάπορο!»

Φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ Σακελλαρόπουλος δὲν εἶχε δώσει ἄδειαν νὰ ἐξέρχηται ἡ οἰκογένεια Μηταράκη εἰς τὴν ξηρὰν, ἀλλὰ μόνον διὰ λέμβων νὰ κἀν βόλτας ἐντὸς τῆς θαλάσσης, καὶ ὅτι ὁ Μηταράκης ὑπερβαίνων τὰ ἐπιτετραμμένα ἀπεβίβάσθη εἰς τὴν παραλίαν, ἡ ὁποία κατὰ ἕνα μάρτυρα, ἐρωτηθέντα ποῦ κεῖται, «βρίσκεται κολλητὰ (sic) 'στὴ θάλασσα» καὶ συνεκοινώνησε μετ' οἰκογενείας ἐλθούσης ἐξ Ἀθηνῶν ἐπιτηδῆς ἐκεῖ, ἵνα ἐνταμώσῃ τὴν ἰδικὴν του.

Ὡς ἐκ τοῦ γεγονότος δὲ τούτου καὶ ἡ ὑπεράσπισις εἶναι διηρημένη εἰς δύο στρατόπεδα τὸ τοῦ Μηταράκη καὶ τὸ τοῦ Σακελλαροπούλου, τοῦ μὲν πρώτου προσπαθοῦντος ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὁ Σακελλαρόπουλος εἶχε δώσει εἰς τὸν Μηταράκην ἄδειαν νὰ ἐξέρχηται καὶ εἰς τὴν παραλίαν, τοῦ δὲ δευτέρου ὅτι ὁ Μηταράκης ἔκαμεν ὑπέρβασιν τῆς ἀδείας του συγκαινωνήσας πρὸς τὴν ξηρὰν.

Μὲ τοὺς δύο τούτους πρωτοσυργούς ἔχουν παραπεμφθῆ καὶ δύο ναῦται μαζῆ μ' ἕνα φύλακα.

Ὁ εἰσαγγελεὺς κ. Καρατζᾶς εἰς τὰς ἀγορεύσεις του πάντετε ἐκτυλίσσει πλούσια ρητορικὰ χαρίσματα, ὑποστηρίζει

28 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 28

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Μετάφρασις Δ. Κακλαμάρου.

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 593)

— Ἴδου, ὑπεγράφη καὶ ἡ εἰρήνη ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς δεσποινίδος ἀδελφῆς σας, προσέθηκεν ἡ μαρκησία στρεφόμενη πρὸς τὸν Φίλιππον. Ὅλα σας τὰ σφάλματα διεγράφησαν. Τώρα ἐλάτε νὰ σᾶς γνωρίσω καὶ μετ' τὴν οἰκογένειάν μου...

Καὶ δεικνύουσα διὰ τῆς χειρὸς τὸν Ὀκτάβιον, ὅστις ἐπροχώρει πρὸς αὐτοὺς.

— Ὁ μαρκησίας τοῦ Μπωλιέ, υἱός μου εἶπεν.

— Ἡ σύστασις δὲν εἶναι ἀναγκαία, μητέρα μου, εἶπεν ἀνεπιτηδευτῶς ὁ μαρκησίας, τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Φίλιππον. Ὁ κύριος Δερβλάυ καὶ ἐγὼ συνητηθήμεν. Ἀγαπητὴ γείτων, ἔχετε γερὰ πόδια, καὶ οἱ λαγοὶ σας, τοὺς ὁποίους ποτε δὲν μπορῶ νὰ 'πιτύχω, δὲν τρέχουν καλλίτερα ἀπὸ σᾶς, ὅταν θέλετε νὰ μὴ σᾶς πιάσουν.

— Συγχαρῆστέ με, κύριε μαρκησίες, ἀπήντησε μειδιῶν ὁ Φίλιππος, διότι δὲν σᾶς εἶπα ποῖός ἤμουν... Δὲν ἐφαινεσθε ὅτι εἶχατε ὑπὲρ ἐμοῦ πολλὰς συμπαθείας, καὶ ἐξοβήθη μὴπως δὲν μ' ἐδέχεσθε πολὺ καλὰ, ἂν ἐφανερονόμου.

— Ἐ! μὰ τότε δὲν ἐγνώριζα παρὰ τὰς διενέξεις τὰς ὁποίας εἶχαμε μαζῆ. Τώρα ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ γίνωμε καλοὶ φίλοι... Ἀλλὰ, κάμετέ μου τὴν εὐχαρίστησιν λοιπόν, νὰ με παρουσιάσετε εἰς τὴν δεσποινίδα Δερβλάυ.

Ἡ χάρις τῆς Σουσάννας ἐπενήργει. Σπεύδων ὁ Ὀκτάβιος ἐπλησίασε τὴν νεαρὰν κόρην. Ἡ κυρία Μπωλιέ τότε στρεφόμενη πρὸς τὸ μέρος τοῦ Φίλιππου καὶ δεικνύουσα αὐτὸν πρὸς τὴν Κλαίρην καὶ τὴν βαρῶννην.

— Ὁ κύριος Δερβλάυ, ὁ διευθυντὴς τῶν σιδηρουργείων τοῦ Πόντ-Ἀβέον... Ἐπειτα δεικνύουσα τὰς δύο γυναῖκας ἡ βαρῶννη Πρεφόν, ἀνεψιά μου, καὶ ἡ δεσποινὶς Μπωλιέ, κόρη μου.

Φλέγουσα ἐρυθρότης ἀνέβη εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Φίλιππου, καὶ χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ κυττάξῃ ἐκείνην, ἦν ἐλάτρευε,

τὴν ἐνοχὴν ὄλων τῶν κατηγορουμένων καὶ ζητεῖ παραδειγματικὴν τὴν τιμωρίαν τῶν.

Ἡ δωδεκάς τῶν συνηγόρων ἀρχίζει μὲ ὄρεξιν ἀκατασχέτου λίμας, κατορθούσα, δὲν ἤξεύρομεν πῶς, νὰ πείσῃ τοὺς ἐνόρκους ν' ἀθωώσωσιν ὄλους τοὺς κατηγορουμένους, ὅπως τὸ εἶχεν εὐχρηστὴ καὶ μία συνάδελφος. Καὶ τοὺς ἐνόρκους καὶ τὴν ἐφημερίδα συγκαίρομεν ἐκ ψυχῆς!

Τετάρτη, 19 Ὀκτωβρίου

Ἐτέλει ἐν Πειραιεῖ κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰανουάριον ὁ ἀδελφός τοῦ παθόντος Ἰωάννου Ἐμμανουὴλ τοὺς γάμους του, ὅτε παρουσιάζεται κατὰ τὰ μεσανυχτα ὁ εἰς τῶν κατηγορουμένων Σμπιλῆς, ἀνεψιός τοῦ νυμφευομένου, μετὰ τοῦ φίλου του Δαγρὲ εὐχόμενοι δὲ καὶ οἱ δύο τοὺς νεονύμφους νὰ ζήσουν, κάθηνται ἔς τὸ τραπέζι καὶ τὸ ρίχνουν ἔς τὸ φαγί. Ἀλλὰ μετὰ τὸ στυμποῦσι χρειάζεται χορὸς, καὶ ὁ δεύτερος τῶν κατηγορουμένων Δαγρὲς ἐννοεῖ νὰ χορεύσῃ *ζεμπέκικο* καὶ νὰ τὸ χορέψῃ ὄχι ἀφοῦ φάνε οἱ βιολητζήδες, ἀλλ' ἀμέσως. Τοὺς διατάσσει λοιπὸν νὰ τὸ παίξουν, αὐτοὶ ἀρνοῦνται, τοὺς ὑβρίζει, παρεμβαίνει καὶ ὁ φίλος του καὶ ἐπὶ τέλους ἀναγκάζονται οἱ προσκεκλημένοι νὰ τοὺς βγάλουν ἔξω διὰ τῆς βίας.

Αὐτοὶ ἀρχίζουν νὰ κτυποῦν ἔξωθεν τὴν πόρτα φωνάζοντες καὶ βλασφημοῦντες. Ἐγβαίνει ὁ ἀδελφός τοῦ γαμβροῦ νὰ τοὺς καθησυχάσῃ, ἀλλὰ αὐτοὶ διὰ μιᾶς μαχαιριᾶς καὶ μιᾶς πετριᾶς τὸν ἀφίνουν διὰ πάντα ἤσυχον... τῶν βασάνων τοῦ κάτω κόσμου.

Ἀναπλιώτης.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Πειραιεύς, 17 Ὀβρίου.

Ἐφθασεν ἐν τῷ λιμένι μας τὸ ἀτμόπλοιον «Πέλωψ» τῆς

ἑλλην. ἀτμοπλοικῆς ἐταιρίας. Ἐπισκεφθέντες αὐτὸ τὸ εὐρομέν κατὰ τὴν ταξινόμησιν καὶ πολυτέλειαν ἀνώτερον πάσης περιγραφῆς. Ἀπορεῖ τις πῶς ἡ ἐταιρία τοῦ «Ἰονίου» τῆς «Ἰδρας» καὶ τῶν ἄλλων σκυλοπτικῶν συγκαταλέγει μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἐν τῶσόν τέλειον, εὐρύχωρον καὶ τοιαύτης πολυτελείας ἀτμόπλοιον. Νὰ τὴν συγχαρῶμεν θὰ ἦνε ὀλίγον. Ἄς τὴν εὐχρηστῶμεν λοιπὸν νὰ τὰ χιλιάσῃ διὰ παρομοίαν τοῦ «Πέλοπος» πρὸς τὸ ἰδικόν της καὶ κοινὸν καλόν.

Τὸ θέατρόν μας βαίνει μετ' ἀγγλικῆς δραστηριότητος τελειοποιούμενον. Ἡ ἔναρξις τοῦ Νοεμβρίου μᾶς φέροι καὶ τὴν ἔναρξιν τῶν παραστάσεων. Σᾶς σημειοῦμεν ἀπλῶς τὰ ὀνόματα τῶν ἠθοποιῶν οἵτινες ἀπαρτίζουν τὸν μέλλοντα ν' ἀναλάβῃ τὰς ἐν αὐτῷ παραστάσεις Δραματικὸν Θίασον «Πρόδοξ». Κυρίαί: Ἑλένη Χέλμη, Ἀμαλία Πίστη, Ἀριάδνη Τασσόγλου, Χρυσῆ Ταμβακοπούλου, Εὐανθία Ράμφου καὶ Ἀγγελικὴ Παντοπούλου. Κύριοι: Ἀλέξ. Πίστης (Θιασάρχης) Α. Τασσόγλου, Δημοσθ. Πίστης, Ν. Κυριακός, Εὐάγ. Παντόπουλος, Ἐμμ. Ἐλευθεριάδης, Γεώργ. Χρυσάφης, Κωνστ. Βρόντας, Σπυρίδων Κολυβίτης, Γεώργιος Βεργόπουλος, Σπυρίδων Κράππας καὶ Ἰωάν. Κατσικόπουλος. Προσέτι ὑπάρχει εἰς μηχανικός, εἰς ἐπιμελητῆς, εἰς ἱματιοφύλαξ. Ἰδιαιτέρως ὀφειλομεν νὰ σημειώσωμεν τὸ ὄνομα τοῦ κ. Τασσόγλου ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ὁ Πειραιεύς ἔχει διατεθῆ σύσσωμος.

Τορὸς

ΤΑ ΕΝ ΚΡΗΤΗ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Χανία, 16 Ὀκτωβρίου.

Ἀναγγέλλω ἡμῖν ὅτι ἡ διοίκησις τῆς νήσου ἤρξατο δεικνύουσα σημεῖα ἐνεργείας πρὸς εἰσπραξίν τῆς βα-

προσέκλινε τόσῳ πολὺ, ὥστε θὰ ὑπέθετέ τις ὅτι ἤθελε νὰ γονυπετήσῃ.

— Ἀλλὰ, ἀγαπητῆ μου, αὐτὸς εἶνε κύριος ἐψιθύρισε ἡ βαρῶν ἑἰς τὸ οὖς τῆς Κλαίρης. Καὶ ἐγὼ τὸν ἐφανταζόμουν μὲ γυμνοὺς βραχίονας, μὲ πέτσινη ποδιά καὶ μὲ λιμαρίδια στὸ κεφάλι... Ὡ! ὦ! ἔχει καὶ παράσημο. Καὶ ὁ βαρῶνος δὲν ἔχει. Ἐ! μὲ τὴ δημοκρατία μας... Ἐπὶ τέλους εἶναι πολὺ παράδοξο. Δὲν δουλεῖται λοιπὸν τὸ σφυρί... Εἶναι ἀπίστευτο... εἶναι πολὺ ὅπως πρέπει... Ἐχει μᾶτια, ἀριστούργημα!

Ἡ Κλαίρη, ἥτις μέχρι τοῦδε εἶχεν ἀποστρέψει τὸ βλέμμα της, παρετήρησε σχεδὸν μὲ σκληρότητα τὸν Φίλιππον. Κατείχετο ἀπὸ ὑπόκωφον θυμόν. Ἦθελε νὰ εὕρῃ λόγους πειρακτικὸς καὶ βλέμματα προσβλητικὰ δι' αὐτὸν τὸν αὐθάδη. Ἐν τῷ ἀκμαίῳ παραστήματι του, τὸν εὕρισκε χυδαῖον. Τὸ πᾶν ἐν αὐτῷ τὴν ἐπέειράζε μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς στυγενοχρόου καὶ αὐστηρᾶς ἐνδυμασίας του, ἥτις τοῦ ἐδίδεν ὕψος ἀξιοπρεπὲς καὶ σοβαρὸν. Ταῦτοχρόνως, ἐν ἀστραπιαίᾳ ὀπτασίᾳ, ἡ φυσιογνωμία τοῦ δουκὸς ἐπέρασεν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της. Διέκρινε καθαρῶς τὸ κομψόν καὶ ἐλαφρῶς ἰσχνόν ἀνάστημα τοῦ Γάστωνος, μὲ τὸ μακρὺ του πρόσωπον, τὴν καστανὴν του κόμην, τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμούς του καὶ τὸ εὐφυῆν ἐκφράζον στόμα του, ἐφ' ἐκάστης πλευρᾶς τοῦ ὁποίου ἐπιπτον μεγάλα ξανθὰ μουστάκια. Μεταξὺ τοῦ παρόντος Φιλίππου καὶ τοῦ φαντάσματος τοῦ δουκὸς ἡ ἀντίθεσις ἦτο

πλήρης. Ὁ εἰς ἐνεσάρκου ἐν ἑαυτῷ τὴν ὑγιᾶ στερεότητα τῶν ἀστῶν ὁ ἄλλος ἦτο ὁ τέλειος τύπος τῆς λεπτοφυοῦς καὶ ἐξησθενημένης ὀλίγον χάριτος τῆς ἀριστοκρατίας.

Ἰπὸ τὸ βλέμμα τῆς Κλαίρης ὁ Φίλιππος ἔμεινε ἐνεός. Οἱ πόδες του ἐφαίνοντο ὅτι ἐρριζώθησαν ἐν τῷ ἐδάφει. Σφοδρῶς ταραχθεὶς, ἐδοκίμασε νὰ διαφύγῃ τὴν ἐχθρικὴν ἐξέταση τῶν ὀφθαλμῶν της. Ἦθελσε νὰ κάμῃ δύο βήματα πρὸς τὸν μαρκήσιον, ὅστις ὠμίλει μὲ τὴν Σουσάνναν, διὰ νὰ προσκολληθῇ πρὸς τινὰ, ὅστις νὰ τῷ δειχθῇ εὐμενῆς· δὲν τὸ κατόρθωσε. Μηχανικῶς ἐρριψεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ αἴφνης, τοῦ ἐφάνη ὅτι ἦτο ἄξεστος, κοινός, ἀκομψός. Μὲ ὑπόκωφον πικρίαν παρεβλήθη πρὸς τοὺς δύο νέους, οἱ ὁποῖοι ἐπεριπάτου ἐνώπιόν του, ἐν τῇ ἀπλῇ καὶ ἐλευθερᾷ χάριτι τῶν καλοκαμωμένων φορεμάτων των, καὶ ἡ ἐκ μαύρου ὑφάσματος ἐπαρχιακῆ ρεδιγκότα του τοῦ ἐφάνη ἀποτρόπαιος. Ἐσκέφθη ὅτι ἦτο γελοῖος μὲ τὸ ἕψηλό του καπέλλο εἰς χείρας καὶ ὑπέφερε φοβερά.

Θὰ ἐδίδε, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, δέκα ἔτη ἀπὸ τὴν ζωὴν του διὰ νὰ εἶναι ἐνδυμένος ὅπως ὁ Ὀκατάβιος καὶ ὁ βαρῶνος. Ἐσυλλογίσθη ὅτι ἡ Κλαίρη δὲν θὰ ἠλθμονοῦσε ποτὲ τὴν ὄψιν, ὕφ' ἣν ὁποῖαν πρῶτην φορὰν παρουσιάσθη πρὸς αὐτὴν, καὶ ὅτι ἐν τῷ πνεύματι τῆς νέας θὰ ἔμενε πάντοτε ἀνάμνησις τις, ἥτις θὰ ἦτο πάντοτε δυσμενῆς δι' αὐτόν. Ἐμέτρησεν ἐκεῖ ἀκριβῶς τὴν ἀπόστασιν, ἥτις ὑπῆρχε μεταξὺ τῆς δεσποινίδος Μπωλιῆ, ἔστω καὶ κατεστραμμένης, καὶ τοῦ σιδηροῦ-

κουφικής δεκάτης. Δι' ἐγκυκλίου αὐτῆς πρὸς τὰ διάφορα ἀρχηγεία τῆς χωροφυλακῆς διατάσσει ὅπως ληφθῶσι παρὰ πάντων τῶν ἀξιωματικῶν τῆς χωροφυλακῆς καὶ τῶν ἀπλῶν χωροφυλάκων ἐγγυήσεις 20 λιρῶν ὅτι οὗτοι θέλουσιν ἐκτελεῖ πιστῶς τὰς διαταγὰς τῆς Διοικήσεως, οἷα δῆποτε καὶ ἂν ᾦεν καὶ εἰς ὅ,τι δῆποτε ἂν ἀφορῶσι. Ἐάν τις παρακούσῃ οἱ λοιποὶ συνάδελφοί του θὰ ᾧσιν ὑπεύθυνοι καὶ θὰ πληρῶσωσι αὐτοὶ τὸ ποσὸν τῆς ἐγγυήσεως. Ἐνοεῖται ὅτι ὅλα ταῦτα οὐδένα ἄλλον ἔχουσι σκοπὸν ἢ νὰ ἐξασφαλίσωσι τῇ Διοικήσει τὴν συνδρομὴν τῆς χωροφυλακῆς πρὸς εἰσπραξίν τῆς βακουφικῆς δεκάτης. Οἱ χωροφύλακες ὅμως καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ οὐδεμίαν ἔχουσι διάθεσιν νὰ δεσμεύσωσι τοὺς ἑαυτοὺς των ἀπέναντι τῆς Διοικήσεως ἐν ζητήματι ἀφορῶντι ζωτικώτατα τῆς πατρίδος των συμφέροντα, βέβαιον δὲ θεωρεῖται ὅτι ἡ πρωτότυπος καὶ παρατύπος ἐγκύκλιος τοῦ Φωτιάδου θὰ μείνῃ αἰωνίως ἀνεκτέλεστος. Συγχρόνως ἡ διοίκησις ἐξαπέστειλε διαταγὰς εἰς τὰ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἀποκωρώνος βακουφικά χωρία, ὅπως μὴ ἐσοδεύηται τὸ ἔλαιον πρὶν μετρηθῆ καὶ εἰσπραχθῆ ἡ βακουφικὴ δεκάτη. Ὁ γράφων ἡμῖν λέγει ὅτι θεωρεῖ περιττὸν νὰ προσθέσῃ ὅτι ὅλαι αὗται αἱ διαταγαὶ πηγαίνουσι στὸν βρόντο καὶ ὅτι οἱ κάτοικοι εἴπερ ποτε ἔχουσι ἀπόφασιν νὰ μὴ δώσωσι οὔτε ἓνα δράμι λάδι, ὅπως δὲν ἔδωκαν οὔτε ἓνα κουκί σιτάρι τὸ πρελθὸν θέρος. Τὰ δημοτικὰ συμβούλια συνέρχονται ὁσονούπω, ὅπως διὰ ψηφισμάτων κηρύξωσι προδότην τῆς πατρίδος πάντα πολίτην πληρῶσοντα τὴν δεκάτην ταύτην καὶ πάντα ὑπάλληλον συντελέσοντα εἰς τὴν εἰσπραξίν αὐτῆς.

ΚΥΝΗΓΙ ΕΝ ΣΥΡΑΙ

Κυνηγοὶ μονόφθαλμοι.—Συνοπτικὴ διαδικασίᾳ.—Hunter's Club.—Κυνήγιον ἀκαδημαϊκόν.—Ὁ Γιάκουμος.—Λεῖα φεύγουσα.—Ἀθάνατε Δογκιχάτε!—Μένει πάλιν μόνος...

Ἐδῶ λοιπόν, ἐπὶ τοῦ τόπου αὐτοῦ ἠκολούθησα τὴν ἡμέραν

γῶν τοῦ Πόντ-Ἀβέζν. Καὶ μὲ βαθὺ ἀπελπισίας αἶσθημα, κατηγόρησε τὸν ἑαυτὸν του, διότι ἦτο τόσῳ τρελλός, ὥστε νὰ ὑψώσῃ τὰ βλέμματα, ἐκεῖ ὅπου οὔτε ἡ φιλοδοξία του, οὔτε αἱ ἐλπίδες του ἔφθανον.

Ἡ φωνὴ τοῦ Ὀκταβίου τὸν ἀπέσπασε τῆς ζάλης του.

— Ἀγαπητὴ κύριε Δερβλάυ, ἔχουμε ἐδῶ κάποιον, ὁ ὁποῖος ἔμπορεῖ νὰ σὰς ἀντιταχθῆ εἰς τὰ βιομηχανικὰ ζητήματα· εἶναι ὁ ἐξάδελφός μου, ὁ κύριος βαρώνος Πρεφόν, σοφός...

— Ἦτέτε ἄνθρωπος τῆς σπουδῆς, ἀγαπητὴ μου Ὀκτάβιε, διέκοψε μὲ γλυκεῖαν φωνὴν ὁ βαρώνος... Ὁ ἀγρός τῆς ἐπιστήμης εἶναι πολὺ ἐκτεταμένος καὶ δὲν ἔμπορῶ νᾶχω ἄλλην ἀξίωσιν, εἰμὴ ὅτι ἐκαλλιέργησα πολὺ μικρὸν μέρος...

Ὁ Φίλιππος συνερχόμενος ἐζήτησε διὰ τοῦ βλέμματος τὴν δεσποινίδα Μπωλιέ. Εἶχεν ἀπομακρυνθῆ καὶ περιεπάτει κατὰ μῆκος τοῦ ἀνδρῶν μαζῆ μετὰ τὴν βαρώνην ἐπιχαρίτως καὶ βραδέως. Μετὰ τὸ ἄκρον τῆς ἐρυθρᾶς μεταξίνου ὀμβρέλλας τῆς, ἐκτύπα μηχανικῶς τὰ ἄνθη μιᾶς περιπλεκτῆς τριανταφυλλιάς, ἡ ὁποία ὕψου πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δρυφράκτου τοὺς κλώνους τῆς.

Ὁ σιδηρουργὸς ἐστέναξε καὶ ἀποστρέφων τὸ πρόσωπον, ἀπὸ τόσῳ χαριτωμένον θέαμα.

— Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά, εἶπε, ποῦ ἀκούω τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου Πρεφόν.

ἐκείνην τοὺς φίλους μου. Ἦτα νύξ ἀκόμη καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν ἐλαμπύριζον σποραδικὰ τινὰ ἄστρα. Σιωπὴ βαθεῖα. Ὁ τριγυρὸς μόνον ποδοπατουμένων φρυγάνων καὶ ἀμφίβολοι πλέον ὄχι λόγοι, ἀλλὰ φωναὶ ἀνθρώπινοι ἐξικινούντο μέχρις ἡμῶν. «Πρόσεξε! ἐάν τολμήσῃς νὰ δοθῆς εἰς διαχύσεις περὶ τῆς νυκτὸς οἱ γρόνθοι μου θὰ τελέσωσι ἀγῶνα ἀλματικὸν ἐπὶ τῆς ράχεώς σου. Τὴν ὥραν αὐτὴν καθίπτανται τὰ πτηνὰ καὶ ὁ ἐλάχιστος θόρυβος δύναται νὰ τὰ φέρῃ εἰς ἄλλο μέρος. Μὴ κινήθῃς ἢ σὲ πνίγω!» Αὐτὰ μοὶ ἔλεγεν ὁ σύντροφός μου καὶ θλίβων στιβαρῶς ἐμωλώπιζε τὸν βραχιονά μου.

Ἦδη λευκαὶ χαραυγαὶ ἐπέχυσαν ἀμυδρὸν φέγγος καὶ τὸν πρῶτον πυροβολισμὸν μογγὸν ἀντελάλησαν τὰ βουνά. Εἶνε τὸ σύνθημα αὐτὸς καὶ μετ' ὀλίγον ἀστραπαὶ ἀναδίδονται ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἄλλοι πάλιν κρότοι καὶ ἄλλοι πυροβολισμοὶ ἀπαυστοι πλέον, συνεχεῖς, ὑπόκωφοι, βαρεῖς, λειπόψυχοι. Τὸ ὄπλον εἶνε ἐν τῇ εὐκολωτέρᾳ ἐν ταῖς χερσὶ τῶν κυνηγῶν θέσει μετὰ τὴν σφύραν ἀνωρημένην, ἀκολουθοῦν οὕτως εἰπεῖν τὴν ἀπαστράπτουσαν ἐκ τῆς προσοχῆς ὄρασιν αὐτῶν καὶ τὴν ἀγρυπτον ἀκοήν των, τῶν ὁποίων προπορεύονται πάλιν οἱ σκύλοι σκιρτῶντες, ὀσφραϊνόμενοι δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ, μετὰ τὴν κεφαλὴν σχεδὸν συρομένην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Εἶνε πρῶτὸ πλέον καὶ μαυρολογούσιν ὅλα τὰ βουνὰ ἐκ τῶν κυνηγῶν καὶ εἶνε ἀνάγκη αὐταπαρνησίας παράφρονος, ἦν μόνος ὁ Συριανὸς ἔχει... εἰς τὸ κυνήγιον. Τὰ σφαιρίδια συρίζουσι περὶ τὴν κεφαλὴν σου, διαπερῶσι τὴν σάρκα σου φλέγοντα, καθαίμασσοῦσι τὴν ὄψιν τοῦ παρὰ σὲ κυνηγούντος, ὅστις ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖ τὸ ἔργον του στωικώτατα. Ἄν δὲ κατὰ τὸν ἐκ τοῦ συστάδην τοῦτον ἀνθρωποπόλεμον μᾶλλον σφαιρίδιόν τι, ποθοῦν νὰ φέρῃ εἰς φῶς τραγικόν τι ἐπεισόδιον σύνθησε, βυθίσῃ εἰς σκότη ὀφθαλμὸν τινα, ἢ μὲν ἀπώλεια τούτου εἶνε βεβαία, ἀλλὰ δὲν θ' ἀδημονῆ οὐδὲ θὰ στενοχωρῆται ἐπὶ πολὺ ὁ παθὼν· θὰ τὸν ἐπανίδητε πάλιν ἐκεῖ εὐθὺς ὡς ἀφήσῃ τὴν κλίνην του. Καὶ διὰ τοῦτο, — σὰς βεβαίῳ ἐάν θέλητε, καὶ

Καὶ ἐπειδὴ ὁ βαρώνος ἔκαμε νεύμα εὐγενοῦς διαμαρτυρήσεως.

— Ὁ κύριος δὲν εἶναι συγγραφεὺς ἐνὸς πολὺ σπουδαίου ἔργου ἐπὶ τῆς ἐξοπτήσεως τῶν μετάλλων; Κατέγινα καὶ ἐγὼ πολὺ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ζητήματος, καὶ ἀνέγνωσα μὲ ζῶηράν περιέργειαν τὸ ὑπόμνημα, τὸ ὁποῖον ἐστείλατε εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν.

— Ὡ! ὦ! βαρώνε, ἀνεφώνησεν εὐθύμως ὁ Ὀκτάβιος, βέβαια δὲν ἐπεριμένετε νὰ εἰσθε τόσῳ γνωστὸς ἴστα βουνά μας;... Ἐλάτε βαδίσετε πρὸς τὴν δόξαν, καλέ μου, τὸ ὄνομά σας εἰσέδυσεν ἕως εἰς τὸ βάθος τῶν ἐξοχῶν μας, καὶ εἰς τὸ ἀρχαῖον τοῦ οἰκοσῆμου σας ἔμβλημα; Ἄνατος ἴστο σπαθὶ πρέπει νὰ προσθέσητε: καὶ ἴστην πέτρα. Καὶ μὴ νομίζετε ὅτι σὰς περιπαίζω... Ὅθι σὰς ἐμιμούμην, ἂν μπορούσα...

Ἄλλ' ὁ βαρώνος πολὺ ὀλίγον ἐνδιεφέρετο δι' ὅ,τι ἔλεγεν ὁ μαρκήσιος! Κατενθουσιασμένος διότι εὗρεν ἀκροατὴν, δυνάμενον νὰ τὸν ἐννοήσῃ, ἤρηξε νὰ ἀναπτύσῃ ζήτημά τι πολὺ δύσκολον περὶ τῆς τήξεως τοῦ χάλυβος. Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ μεσολάβησις τῆς βαρώνης δὲν θὰ κατώρθου νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἐκεῖθεν. Ἡ ἀγγλικὴ του ἀκαμψία ὑπεχώρησεν εἰς διαχυτικώτατην ἀτμηλησίαν. Ἐκτύπα τὰ χέρια του, μιμούμενος τὸν κρότον τῶν μηχανῶν, διὰ νὰ ἐξηγήσῃ καλλίτερον ὅ,τι ἔλεγε.

(ἀκολουθεῖ)